

GUNNAR EKELÖF

Plötsligt och självklart

οὐ γὰρ θέμυς ἐν μοισσοπόλῳ οἰκίᾳ
θρηνον θέμεν, οὐκ ἄμμι πρόπει τὰδε.
Sappho (Max. Tyr.)

Du är du
och jag är jag
Vilket djupsinne!
Ja, men någonting annat kommer väl aldrig att kunna sägas
om barnen i parken —
bara att Flores var mindre blomma
och Blanzeflor mindre vit

Av livet
har jag fått lära mig säga: Förlåt!
Att göra mig ursäktad
utan att veta vad jag har gjort för fel,
att ta mot rättelse av dem som kanske var bättre vetande:
Detta måste ju förutsättas.
Vad visste jag inte om hur de lurade mig och bedrog mig
och hur de bedrog sig själva.
Beteendemönstret återkommer från högre till lägre plan
och att genomskåda det hela tar tid.
Så blir den seende bland de vanliga blinda narrarna
nästan den värsta narren,
tvingas bete sig som om han vore det:
Medfödd narr eller yrkesnarr,
en Fratellini som bygger en bro
som demonstrerar med klutar och smink,
vars hela beteende vädjar till det debila hos dig
så att om namnet är Svensson heter du just nu von Oben.
Han säger också Förlåt! — på ett oefterhärmligt sätt.
Det är hans största konst.
Eller han demonstrerar sitt mjuka paraply,
stöder sig på det så han nästan trillar omkull —
också en art av Förlåt! Än sen?
Det är dock ett paraply!
Ursäkta! Skulle jag verkligen så som kreti och pleti
ha sagt: Vaers'go!
Skulle jag ha satt doppskon in mellan revbenen på någon?
Vet hut! Ni vet inte vad det här numret är värt

eller vad framgång i clownriet består i:
 Det är en sällsam blandning av högmod och ödmjukhet
 och att förena olja med vatten, det oförenliga.
 Under mitt målade leende har jag ett annat leende
 och det är du som ber mig om ursäkt, ursäkt, ursäkt.

Men du vill leva, mitt barn, ditt hjärta är mäktigt:
 Hör! Ja, jag hör hur det bankar!
 Ja, ditt hjärta, denna bläckfisk på strand
 med hundra förgrenade armar —
 Visst! Jag har inte begärt att få se dig på bänken
 bankas med klubba så att det sega går ur dig,
 jag vill inte ha dig till frukost i en Mornay-sås,
 allt vad jag vill är att ha dig lugn och utan angina pectoris.
 Därför mimar jag och gör miner.

— Vad skall man då göra av
 den eviga oron, frågar
 du som inte är sandpapprad nog.

Om jag det visste!
 Min hand darrar.
 Jag går inåt med högra foten.
 Jag minns inte en glosa från dag till annan.
 Det diagnosticerande intellektet fungerar visserligen.
 Se f. ö. Linnaei brev till sin broder Bladh
 för flera detaljer —
 Varför och hur jag lever? Jag är i färd med att skriva
 ett adiagnostiskt brev till min syster Blomma.

Gunnar Ekelöf

(P. S. Vad är ett "adiagnostiskt brev" om inte ett gnostiskt?)

Ds.